

Andrej
Medved

Corpus hermeticum

(Knjiga smrti)

*In
naredila
se je svetloba.*

*In
bilo je sonce, udarec*

luči. Nikogar ni presenetila,

*nihče ni bil
zadet od nje. Nihče*

ji ni bil dosegljiv. Večna

noč se začčenja, večno sonce smrti.

V podkoži
mojega dihanja,

v popkovini
mojega glasu je tvoja

smrt. V

moji krvi, v moji ribi
je jajce tvoje krvi, strup

tvoje kože. Kača rakovica, kuga,

hropeča vkrčena
žival. Vsiljena mišičasta
ptica,

vzemljena s krvjo
mrtvih. Temna beseda smrti.

Breztelesni strah
pred jalovo nezavestjo.

V apneni
sluznici moje kože
je čista čredna kri. Ubila

si me v nemem ugrizu svojega psa.

— — —

Krč v roki. Mišičasto
trzanje v grlu.
Negibno
vstopam v labirint mrtve
vode. Vdor brezčasnega krika

v votlino vratu,
v jezik tilnika. Vzgon

neme žive svetlobe
v popkovino
oči. Svinčena otrplost
v zavojju trebuha, v žveplu

krvi. Čas, ki me dosega. Prostor,
ki se zaustavlja.

Priziv v brezdno ognja,

v jajce zemlje, v drugo telo.

— — —

Prevlekli so me z lastno
krvjo, vbodli
z
lastno smrtjo, zato
zahtevam, da moje telo

postane kita, krč, deblo,

zahtevam pozabo,

odprtje krvi, dvojnost, ki je Eno.

Čas beseda.

Vbreklost molka,

zasejanost smrti. Odprtje

krvnih žil.

Izsev gladkih, skrilastih

vlaklen. Gnojni izcedek kože

v svilenem

zatilju ognjenega noža.

Nihanje tenke kožne prepone,

groza

pred telesno muko, pred mučenjem,

pred kaznijo.

Otekla, črna gosenica

svetlobe,

ločena v rezilu

zemlje, združena

v ostudnem poljubu krvi.

— — —

V trajanje

svetlobe, v modro

vskriljeno jajce

krvi,

kača, sipa rakovica, riba.

Zviti zublji vode, zagorela

zemlja. Smrt, v smrt,

v smrt.

Znotraj nihanje krvi.

Odsotnost.

Jaz,

vsi kot jaz.

Pobesneli goltanec ognja.

In
ta ogenj
se začenja v meni,

v jeziku, v trebuhu, v

jazbini moje nosečnosti.

— — —

Vbičana,
vkrčena zver,
ki noči v moji zavesti:
kopje
skrajnega ognja
v izkopanem, oteklem,
spraskanem zametku mojega jaza:

mišičasta vročica v tkanini kože.

Kajti
v ognjeni ježi, v krvi sem

gol za rojstvo, in

gol za smrt.

— — —

Jaz
ognja. Jaz krvi.
Vseeno časa, vseeno smrti. Vse

Eno. Razbranost
svetlobe.

Greš
skozi, prepuščaš se upor
krvi.
Greš skozi. Skozi smrt, skozi kri,
skozi svetlobo. Skozi vhod in zahod. Do

konca. Do

slepote, skozi.

Vztrajaš v zapisanost krvi,
v nič svetlobe,

lakote. V zid

besede. Zid smrti.

— — —

Tebi, ki oživljaš
mrtve.
Tebi, ki si večni
glas noči, brezčasni

krik snovi,
iz katere je moje telo.

Tebi, ki si tkivo zemlje,
čutnost kože,

kri.

Tebi, ki si
kroženje celic v moji koži
in njihova jalovost, njihovo izpovitje.
Tebi, ki si
kri mojega semena,
vbrizgana v snov časa, zadušeni

čutni udarec
moje odsotnosti,

prisotnost in odsotnost,

strah in bojazen, zamaknjenje in
skok moje zavesti.

Tebi,
ki si plodišče
moje misli in njena
zadušitev.

Tebi,
ki si krčenje moje krvi do
nesmisla, do trpljenja, do muke, do

mučnosti.

Tebi,
ki si neumrljivi,
brezkončni ogenj in njegovo brezdno.

Tebi,
edini in poslednji.

Tebi,
večno živi,

a zaustavljeni
v utripu mojega jaza.

Tebi, o smrt.

— — —

*Onkraj
preko pa se razrašča*

*puščava,
peščeni skovir*

smrti. Sipka, valujoča

*odprta kita strahu
v črni soteski*

molka. V

zabrisu spomina. Jalovo

leglo smrti v zatilju bega.